

Sygn. akt III C 396/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Dietkow

Protokolant: pom.biur. Tomasz Olipra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2015 roku w W.

sprawy z powództwa H. S. i J. S. (1)

przeciwko M. N. i A. N.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych M. N. i A. N. solidarnie na rzecz powodów H. S. i J. S. (1) kwotę 80.000,00 PLN (osiemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.617,00 PLN (siedem tysięcy sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. w pozostałej części powództwo oddala.

III C 396/13

UZASADNIENIE

Powodowie H. S. i J. S. (1) w pozwie złożonym 15 marca 2013 roku wnosili o:

- 1) zasądzenie od pozwanych M. N. i A. N. solidarnie na rzecz powodów solidarnie kwoty 80.000,00 PLN (osiemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty,
- 2) zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych,
- 3) nadanie wyrokowi w części zasądzonej roszczenie w pkt 1 i 2 rygoru natychmiastowej wykonalności.

Pozwani M. N. i A. N. wnosili o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie i pozwani przyjaźnili się, co miało związek z pozostawaniem w latach (...) syna powódki M. S. i córki pozwanych L. D. (1) w związku konkubenckim, z którego pochodzi wnuk powódki i pozwanych I. S. urodzony (...) – okoliczność bezsporna. Powód J. S. (1) jest ojcem chrzestnym I. S. – okoliczność bezsporna. W początkowym okresie związku (...) -D. mieszkali w lokalu numer (...), o powierzchni użytkowej 38,18 m² z przynależną piwnicą o powierzchni 8,32 m², stanowiącym własność Gminy O., położonym przy ul. (...) wraz ze wspólnym synem I. oraz córką L. D. (1) S. D. – okoliczność bezsporna, opis lokalu w akcie notarialnym k. 30-35. Pozwana jest pracownikiem O. Spółdzielni Mieszkaniowej w O. – okoliczność bezsporna. W listopadzie 2008 roku strony przebywały na wycieczce w Z., podczas której rozmawiały o planach nabycia przez pozwanych w O. Spółdzielni Mieszkaniowej mieszkania dla córki L., w luźnej rozmowie pozwani pytali, czy powodowie nie pożyczyliby im pieniędzy na ten cel – dowód – zeznania powodów

k. 151, 155, 112. Pozwana pracując w spółdzielni mieszkaniowej pomogła w załatwianiu formalności do uzyskania kredytu na remont mieszkań należących do pozwanych i do powodów, oba kredyty w kwocie po 80.000 zł, oba kredyty zostały udzielone przez Bank (...) – okoliczność bezsporna. Na początku lutego 2009 roku przed rozpoczęciem imprezy z okazji imienin powoda (imieniny J. 10 lutego) w obecności stron, brata powoda J. S. (2) i jego syna S. S. (2) oraz syna powódki M. S. pozwana zwróciła się do powodów o udzielenie pożyczki na zakup mieszkania dla córki w kwocie oczekiwanego kredytu na remont mieszkania powodów, pozwana obiecała zwrócić pożyczoną kwotę w okresie nie dłuższym niż 3 lata – dowód – zeznania świadków: S. S. (2) k. 127, M. S. k. 129, J. S. (2) k. 131-132, zeznania powodów k. 151-153, 155-156. Pozwana spodziewała się otrzymać spadek po swojej matce w ciągu 2-3 lat, ponadto powodowie mieli zaufanie do pozwanych, nie sporządzili umowy w formie pisemnej, wystarczyły im ustne uzgodnienia – dowód - zeznania świadków: S. S. (2) k. 127, M. S. k. 129, J. S. (2) k. 131-132, zeznania powodów k. 151-153, 155-156. Pozwana oraz jej córka L. D. (1) zawarły z O. Spółdzielnią Mieszkaniową 25 lutego 2009 roku umowę deweloperską mocą której spółdzielnia miała wybudować dla obu mieszkanie za cenę 338.970,04 zł brutto, a uprawnione z umowy deweloperskiej zobowiązały się zapłacić pierwszą ratę w kwocie 5.000 zł w terminie do 16 kwietnia 2009 roku, drugą ratę w kwocie 140.000 zł w terminie do 30 czerwca 2009 roku, trzecia ratę w kwocie 8.970,04 zł w terminie do 17 listopada 2009 roku i czwartą ratę w kwocie 185.000 zł w terminie do 30 czerwca 2010 roku – dowód – aneks k. 74. Pozwana wpłaciła pierwszą ratę na konto spółdzielni – dewelopera 16 kwietnia 2009 roku – dowód – przelew k. 52. Z rachunku powódki na rachunek pozwanej powodowie 28 czerwca 2009 roku dokonali przelewu przedmiotu pożyczki w kwocie 80.000 zł z przeznaczeniem (...) tj. nazwa osiedla, na którym budowane było mieszkanie dla pozwanej i jej córki – dowód – przelew k. 5, 50. Druga rata z umowy deweloperskiej w kwocie 140.000 zł została zapłacona przez pozwaną 30 czerwca 2009 roku – dowód – przelew k. 51. Trzecia rata została zapłacona na konto spółdzielni – dewelopera przez pozwaną 17 listopada 2009 roku – dowód – przelew k. 55. Umowa ustanowienia odrębnej własności i sprzedaży wybudowanego lokalu numer (...) przy ul. (...) w O. o powierzchni 70,92 m² wraz z komórką lokatorską o powierzchni 6,20 m² została zawarta pomiędzy spółdzielnią, a współwłaścicielkami w 1/2 części pozwaną i L. D. (1) 23 listopada 2009 roku – dowód – umowa w formie aktu notarialnego k. 58-63. Pozwana w umowie przyznała, że do daty jej zawarcia zapłaciła w całości na poczet ceny lokalu kwotę 153.970,04 zł i zobowiązała się dopłacić najpóźniej do 30 czerwca 2010 roku kwotę 15.514,98 zł, zaś L. D. (1) zobowiązała się wpłacić kwotę 169.485,02 zł najpóźniej do 30 czerwca 2010 roku – dowód – umowa k. 61-62. Koszty aktu notarialnego w kwocie 2.959,82 zł poniosła pozwana – dowód – wypłata z konta pozwanej 23 listopada 2009 roku k. 56. Córka pozwanej zawarła z Gminą O. umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...), o powierzchni użytkowej 38,18 m² z przynależną piwnicą o powierzchni 8,32 m², położonego przy ul. (...) w O. i jego sprzedaży 30 czerwca 2010 roku za cenę 41.783,50 zł, którą wpłaciła pozwana – dowód – umowa k. 30-38, przelew k. 29. Nabyty lokal mieszkalny L. D. (1) sprzedała 26 listopada 2010 roku za cenę 220.000 zł – dowód – umowa sprzedaży k. 39-46. Ostatnią ratę w kwocie 185.000 zł z tytułu ceny za nabycie mieszkania L. D. (1) wpłaciła na konto spółdzielni 30 listopada 2010 roku – dowód – przelew k. 48. W kupionym mieszkaniu zamieszkali L. D. (1), M. S., ich wspólny syn I. oraz córka L. D. (1) S. D. – okoliczność bezsporna. Konkubenci planowali zawarcie związku małżeńskiego w lutym 2011 roku, ostatecznie do ślubu nie doszło, a konkubenci rozstali się – okoliczność bezsporna. Do czerwca 2012 roku powodowie nie upominali się o zwrot przedmiotu pożyczki, w listopadzie 2012 roku powodowie żądali zwrotu pożyczonych 80.000 zł bez wyznaczenia terminu zwrotu, oczekiwali że po wezwaniu do zapłaty pozwani, tak jak było uzgodnione bez odsetek, zwrócą pożyczone im pieniądze – dowód – zeznania powodów k. 154, 155. Pozwana zawarła 16 listopada 2012 roku z wnukiem I. S., którego reprezentowała matka L. D. (1) umowę darowizny 1/4 części we współwłasności lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) wraz z takim samym udziałem we współwłasności części wspólnych nieruchomości – dowód – umowa darowizny k. 64-73. Pozwani nie zareagowali na wezwanie powodów, powódka mając także na uwadze rozpad związku syna i córki pozwanych wystosowała 19 grudnia 2012 roku do pozwanych wezwanie do zapłaty pożyczonych pieniędzy wraz z odsetkami w terminie do 28 lutego 2013 roku – dowód – zeznania powódki k. 155, wezwanie k. 4. Rozstanie syna powódki i córki pozwanych było przyczyną niesnasek i konfliktu także pomiędzy stronami, gdyby nie rozpad tego związku powodowie czekali by nawet kilka lat na zwrot przedmiotu pożyczki – dowód – zeznania powódki k. 155.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zważył co następuje:

Powództwo zmierzało do zwrotu pożyczki. W świetle art. 720 § 1 k.c. nie może budzić zastrzeżeń twierdzenie, iż występujący z takim żądaniem powinien - zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym wyrażoną w art. 6 k.c. - wykazać zawarcie stosownej umowy i w jej ramach przekazanie pożyczkobiorcy przedmiotu pożyczki.

Zgodnie z przepisem art. 720 § 1 i § 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym umowa, której wartość przenosi 500 złotych powinna być stwierdzona pismem. Bez wątplenia cytowany przepis art. 720 k.c., w którym dla umowy pożyczki przenoszącej wartość 500 zł wymagana jest forma pisemna nie zawiera rygору nieważności dla umów zawartych w innej formie. Czynność ta więc może być dokonana w sposób dorozumiany - art. 60 k.c.. Zastrzeżenie, o którym mowa w art. 720 § 2 k.c. jest zastrzeżeniem formy ad probationem, a tym samym art. 74 § 1 i 2 k.c. wraz ze swoim odpowiednikiem procesowym to jest art. 246 k.p.c. znajdzie zastosowanie. Nie ulega wątpliwości, że pozwani nie zajęli jednoznacznego stanowiska co do prowadzenia postępowania dowodowego na wniosek powodów. Wnosili o oddalenie powództwa i podnosili brak legitymacji biernej w procesie, zatem można uznać, że sprzeciwili się także dowodom zgłoszonym przez powodów. Przedmiotem sporu nie jest też czynność prawna dokonana w obrocie konsumenckim. Tym samym należało ocenić czy wydruk przelewu kwoty 80.000 zł z rachunku powódki na rachunek pozwanej jest dokumentem uprawniającym do dowodzenia fakt zawarcia umowy i to tej umowy, której zawarcie z pozwanymi podnoszą powodowie.

Według powszechnie przyjmowanego w orzecznictwie stanowiska, do uprawniając do dowodzenia fakt dokonania czynności prawnej posłużyć może jakiegokolwiek i sporządzone przez kogokolwiek pismo, którego treść uzasadnia prawdopodobieństwo zaistnienia czynności prawnej, choć fakt taki ono nie stwierdza. Uprawniając do dowodzenia czynności prawnej może nie tylko podpisane pismo spełniające kryteria dokumentu prywatnego, czy urzędowego, ale także każda wzmianka, zapisek czy informacja zawierająca treść bezpośrednio lub pośrednio wskazującą, że określona czynność prawna doszła do skutku. Pismo, o którym mówi art. 74 § 2 k.c. nie ma stanowić dowodu dokonania czynności prawnej, lecz jedynie stwarzać podstawy do przypuszczeń, że czynność nastąpiła, zaś sam fakt jej podjęcia ma być dopiero udowodniany zeznaniami świadków i stron, a zatem środkami przewidzianymi w katalogu dowodów. Przyjmuje się, że tzw. początkiem dowodu na piśmie może być np. list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, odbitka faksowa, telegram – tak np. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 października 2009 roku, sygn. V CSK 109/09, LEX nr 688046, z 29 września 2004 roku, sygn. II CK 527/03, LEX 174143, z 24 kwietnia 2008 roku, sygn. IV CNP 6/08, LEX nr 584768, z 18 maja 1979 roku, sygn. III CRN 287/78, OSNC 1980/1-2/9. Sąd orzekający podziela poglądy orzecznictwa, że pismo o którym mowa w art. 74 § 2 k.c. ma stwarzać podstawy do przypuszczeń, że czynność nastąpiła, a fakt jej podjęcia ma być dopiero udowodniony zeznaniami świadków i stron. Tym samym potwierdzenie przelewu kwoty 80.000 zł na konto pozwanej, tytułem (...) - miejsce położenia kupowanego przez pozwaną i jej córkę mieszkania – Sąd uznał za taki dokument w rozumieniu art. 74 k.c., który otwiera drogę do kontynuowania postępowania dowodowego. Nie ulega wątpliwości, że dokument ten dotyczył umowy, której prawidłowe wykonanie przez pozwanych jest objęte niniejszą sprawą. Pozwani nie zaprzeczali, że na konto pozwanej została wpłacona kwota 80.000 zł, podnosili tylko, że doszło do zawarcia innej niż pożyczka umowy, nazwanej przez nich „swego rodzaju rachunkiem powierniczym” – miało to być bezpłatne przysporzenie na rzecz wnuka powódki.

W związku ze sporem stron co do charakteru prawnego przekazanych środków finansowych koniecznym jest dokonanie wykładni złożonych przez nich oświadczeń woli oraz oceny, czy zamiarem stron było przeniesienie na rzecz pozwanych własności pieniędzy przy jednoczesnym ich zobowiązaniu się do ich zwrotu, czy też przeniesienie to zostało dokonane pod tytułem umowy powiernictwa.

Sąd dał wiarę zeznaniom powodów, że strony nie umawiały się co do dokonania przez powodów bezpłatnego przysporzenia na rzecz wnuka I., nie było jakiegokolwiek uzgodnień co do otwarcia swojego rodzaju rachunku powierniczego na jego rzecz. Powodowie nie byli zorientowani nawet na czym polega rachunek powierniczy. Zgodne

z zasadami logicznego rozumowania były zeznania powodów, że nie było ich stać na jednorazowy prezent dla wnuka, a ponadto nie było przeszkód jeśli to on miał być obdarowywany, aby w tytule przelewu powołać się na darowiznę. Powodowie zeznali, że mieli w planach swoje mieszkanie zostawić wnukowi, więc zbędne była darowizna 80.000 zł na jego rzecz. Ponadto 6 lat temu powodowie założyli wnukowi I. rachunek systematycznego oszczędzania, na który wpłacają pieniądze na potrzeby edukacyjne wnuka. Zdaniem powodów sytuacja majątkowa pozwanych była lepsza, pozwana pracowała na dwóch etatach, pozwany był na emeryturze, ale też dodatkowo pracował, a połączenie bardzo dobrych relacji z obietnicą uzyskania pieniędzy ze spadku po matce pozwanej pozwalało powodom mieć nadzieję na zwrot przedmiotu pożyczki. Te zeznania powodów nie budzą wątpliwości Sądu z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Niewiarygodne były zeznania pozwanych, którzy przedstawiali swoją sytuację finansową jako bardzo dobrą, pozwana zeznała, że bank ocenił zdolność kredytową pozwanych na kwotę 300.000 zł, pozwani jednak nie uzyskali takiego kredytu. Karkołomne zabiegi o kredyt na remont mieszkania powodów i pozwanych w kwotach po 80.000 zł i przeznaczenie przez pozwaną tych kredytów na sfinansowanie jednej raty z umowy deweloperskiej jest sprzeczny ze zdrowym rozsądkiem skoro można było uzyskać kredyt bankowy w wysokości 300.000 zł, a argument nie potrzebowałam drugiego mieszkania, bo już jedno mam, a nie rozwodzę się jest pozbawiony podstaw. Pozwanej chodziło o nabycie z córką na współwłasność mieszkania i ten zamiar realizowała lokując pieniądze z majątku wspólnego ze swoim mężem. Nie ma obecnie żadnych ograniczeń w nabywaniu mieszkań, tylko finansowe. Zakup mieszkania przy ul. (...) w O. był finansowany przede wszystkim z pieniędzy pozwanych. Odjąwszy pożyczkę uzyskaną od powodów pozwani wpłacili trzy raty z umowy deweloperskiej, cenę wykupu przez córkę mieszkania komunalnego oraz koszty zawarcia umów w formie aktu notarialnego. Z porównania ceny zbycia w 26 listopada 2010 roku mieszkania przy ul. (...) i ostatniej raty wynika, że pozwani nie odzyskali wyłożonych w czerwcu 2010 roku pieniędzy, zwłaszcza, że mieszkanie należało wyposażyć, a jak zeznała L. D. (1) pozwani płacili nawet opłaty czynszowe, bo ona nie miała pieniędzy. Nie można pogodzić z logiką i zdrowym rozsądkiem zeznań pozwanych oraz świadka L. D. (1), że umowa pomiędzy powódką, a pozwaną dotycząca sfinansowania przez obie po 80.000 zł nowego mieszkania była tej treści, że powodowie przekazują pieniądze pozwanej, pozwana kupuje z córką na współwłasność po 1/2 mieszkanie, a następnie po ślubie dzieci stron pozwana miałaby swój udział darować po połowie córce i M. S.. W jakim celu powódka przekazywałaby 80.000 zł pozwanej jako darowiznę dla syna, a nie synowi nie potrafiła wyjaśnić ani pozwana, ani jej córka, zwłaszcza że w czasie rzekomych ustaleń co do przeznaczenia pieniędzy powodów w ogóle nie było mowy o ślubie. Gdyby istotnie strony ustaliły, że udział w 1/4 we współwłasności mieszkania nabywanego od dewelopera będzie należał do M. S. z pieniędzy darowanych mu przez matkę i ojczyma, to nie było żadnych przeszkód aby to na jego rachunek powódka wpłaciła pieniądze lub na konto dewelopera z zaznaczeniem, że wpłata dotyczy M. S.. Nie przekonały Sądu zeznania pozwanej i świadka L. D. (2), że M. S. nie chciał być współwłaścicielem, gdyż miał niewykupione mieszkanie komunalne, a ponadto miał długi i obawiał się zajęcia komorniczego. Skoro tak, to w jakim celu miał stać się współwłaścicielem 1/4 udziału i to po ślubie?. Jak zeznała świadek L. D. (2) konkubenci ustalili pod koniec stycznia 2011 roku datę ślubu na 26 lutego 2011 roku i to w celu ratowania związku. Jakiego rodzaju umowę rachunku powierniczego po rozstaniu konkubentów mogły zawrzeć powódka i pozwana skoro powodowie jak przyznała pozwana i świadek L. D. (2) powodowie nie byli informowani o darowaniu wnukowi I. przez pozwaną 1/4 udziału we współwłasności mieszkania. Ostatecznie nawet pozwana przyznała, że to M. S. zdecydował o tym aby na jego syna I. nastąpiło przeniesienie 1/4 udziału. Jak zatem pogodzić podejmowanie decyzji przez pozwanych i M. S., a nie przez powodów, a nawet nie informowanie ich o uzgodnieniach, co do kredytu przez powodów zaciągniętego, spłacanego, a wpłaconego na konto pozwanej?. Jak w takiej sytuacji podzielić pogląd pozwanych o zawarciu przez strony wspólnie umowy zbliżonej do rachunku powierniczego na rzecz wnuka, o której to umowie powodowie nie wiedzieli, nie uzgadniali jej warunków, a nawet nie potrafili jej przełożyć na język dla nich zrozumiały. Rzeczowego wyjaśnienia tych wątpliwości nie można znaleźć w zeznaniach pozwanych i świadka L. D. (1). Bardziej przekonujące były zeznania powodów i świadków: S. S. (2), J. S. (2) i M. S., którzy zeznali o zamiarze zakupu mieszkania przez pozwaną i jej córkę w końcu 2008 roku oraz o ustaleniach stron z początku lutego 2009 roku dotyczących udzielenia przez powodów pozwanym pożyczki w kwocie 80.000 zł, które miały być uzyskane z kredytu na remont mieszkań zajmowanych przez obie strony, a z przeznaczeniem na ratę kredytu deweloperskiego. Zeznania świadków S. wprawdzie nieznacznie różniły się co do obecności żony J. S. (2) w czasie uzgodnień, ale zeznania te są tym bardziej wiarygodne. Świadcowie nie opanowali na pamięć wersji wydarzeń, zapamiętali rozmowę stron przed rozpoczęciem imprezy imieninowej, a dotyczącą warunków udzielenia pozwanym pożyczki 80.000 zł. Wszyscy świadkowie zeznali,

że pozwana mówiła o spadku, który może w ciągu kilku lat uzyskać. Pozwana nie zaprzeczyła, że o spadku mówiła, ale zeznała, że chodziło o to, że ona swój kredyt może spłacić wcześniej, gdyż za 2-3 lata spodziewa się spadku. Takie usprawiedliwienie rozmowy o spodziewanym spadku jest nielogiczne. W jakim celu pozwana miałaby przy gościach powodów lub tylko przy powodach mówić o tym, że swój kredyt może spłacić wcześniej ze względu na spodziewany spadek, jeśli kwota kredytu obciążającego powodów miała być przeznaczona dla M. S.?. Nie dają się pogodzić ze sobą zeznania pozwanej i świadka L. D. (1) co do tego, że konkubenci mieli się dokładać do spłaty kredytów zaciągniętych przez strony po tym jak staną na nogi. Pozwana zeznała ostatecznie, że to kredyt zaciągnięty przez powodów miał być spłacany po kilku latach przez konkubentów. Zeznawała niejednoznacznie, raz że między wierszami M. S. miał powiedzieć, że „jeśli ślubu nie będzie, to może być na I.”, ostatecznie, że to M. S. zdecydował o „przepisaniu udziału na wnuka”. Innym razem, że w wielu rozmowach między dorosłymi ludźmi były ustalenia, że jeśli nie doszło do zawarcia małżeństwa, to mieszkanie należy się dzieciom – wspólnemu wnukowi i wnuczce pozwanych tj. 1/2 część. L. D. (2) nie zeznała, aby były ustalenia, że pozwana sama dokona wcześniej spłaty ze spadku kredytu zaciągniętego na remont mieszkania pozwanych, a zeznawała o zobowiązaniu M. S. do spłaty kredytu zaciągniętego przez jej matkę i rzekomych spłatach dokonywanych na rzecz powodów. Nie zeznała, że to M. S. zdecydował o darowaniu przez pozwaną 1/4 udziału w mieszkaniu ich synowi. Zeznawała o wiadomościach tekstowych od skłóconego z nią byłego partnera, w których miał przyznać, że kwota 80.000 zł była darowizną uczynioną przez powodów na jej rzecz, a obecnie powódka zdecydowała o cofnięciu tej darowizny wobec niewdzięczności obdarowanej. Te zeznania są sprzeczne z zeznaniami pozwanej, która na taką darowiznę nawet w swoich niespójnych zeznaniach się nie powoływała. Obie zeznawały o różnych ustaleniach, rozmowach między dorosłymi ludźmi, a z tych zeznań żadna logiczna, konkretna konstrukcja nie powstaje. Brak logicznego wyjaśnienia zeznań świadka L. D. (1) dlaczego M. S. miałby spłacać kredyty zaciągnięte przez strony na remonty mieszkań, łącznie 160.000 zł bez uzyskania jakiegokolwiek udziału we współwłasności mieszkania, a wobec łącznej kwoty kredytów w 1/2 części, choć obie – pozwana i świadek L. D. (2) zeznały, że M. S. nie był brany pod uwagę jako współwłaściciel. Brak logicznego wyjaśnienia w zeznaniach pozwanych i świadka L. D. (1) jaki był cel wpłaty kwoty pożyczki uzyskanej na remont mieszkania powodów na konto pozwanej. Sama pozwana uznała wpłatę na jej konto zamiast na konto spółdzielni za pozbawioną sensu wobec różnych uzgodnień, o których zeznawała. Świadek M. S. zeznał, że wiedział od pozwanej o planach kupna mieszkania w spółdzielni, w której pracowała, był informowany o planach zakupu na współwłasność dla pozwanej i jej córki. Stanowczo zaprzeczył aby sugerował pozwanej dokonanie darowizny na rzecz syna, a także aby dokonywał jakichkolwiek spłat kredytów. Pozwana miała plan nabycia mieszkania, także sfinansowania zakupu, który realizowała. Zeznania te są nie tylko logiczne, ale zgodne z chronologią wydarzeń. Po uzgodnieniu warunków pożyczki z powodami pozwana i jej córka w końcu lutego 2009 roku zawarły umowę deweloperską. Budżet był przez pozwaną opracowany i dostosowany do możliwości finansowych pozwanych. Pozwani nie zabiegali o kredyt w kwocie 300.000 zł, gdyż w przeciwieństwie do zeznań pozwanych nie mieli tak dobrej sytuacji finansowej, która pozwalałaby im na spłatę tak dużego kredytu. Pozwana zeznała, że jej córka wówczas nie pracowała, a M. S. „był na minimalnej pensji”. Długoterminowa pożyczka od powodów i w tej samej wysokości kredyt uzyskany na korzystnych warunkach na remont mieszkania pozwolił pozwany i ich córce na sfinansowanie drugiej raty z umowy deweloperskiej w czerwcu 2009 roku. Ostatnia rata bezspornie została sfinansowana ze sprzedaży nabytego przez córkę pozwanych mieszkania komunalnego. Na podstawie zeznań powodów, zeznań świadków S. S. (2), J. S. (2) i M. S. Sąd ustalił warunki zawartej bez zachowania formy pisemnej przez strony umowy pożyczki. Pozwana ułatwiła powodom uzyskanie korzystnego kredytu bankowego na remont mieszkania, taki sam uzyskała dla pozwanych. Pieniądze powodów z tego kredytu w kwocie 80.000 zł stanowiły pożyczkę na okres kilku lat – 2-3 – nawet dłużej, która miała być powodom zwrócona w tej samej wysokości. Była to pożyczka bardzo korzystna dla pozwanych. Pozwana mogła kupić wspólnie z córką mieszkanie na korzystnych warunkach, nie zadłużać się w bankach, które pobierają wysokie prowizje, ale i odsetki, a powodowie zgodzili się ułatwić realizację planu w części pożyczając brakującą kwotę 80.000 zł. Tym bardziej, że syn powódki tworzył wówczas udany związek z córką pozwanych. Jest możliwe, że pozwani liczyli na to, że nie będą zwracali przedmiotu pożyczki powodom, że po latach trwania związku (...) i M. S. powodowie nie będą się upominali o zwrot. Powódka logicznie wyjaśniła, że zgłosiła się do prawnika, który wobec braku uzgodnień co do terminu zwrotu pożyczki poradził napisanie do pozwanych wezwania do zwrotu przedmiotu pożyczki. Powódka wezwanie pisała sama. Sąd dał wiarę zeznaniom powodów co do tego, że wezwanie niefortunny nie zawiera wyjaśnienia, że w razie rozstania syna powódki i córki pozwanych cała kwota pożyczki zostanie zwrócona „niezwłocznie”. Strony były w dobrych stosunkach, powodowie

zeznali, że gdyby związek konkubentów trwał, to nie upominaliby się o zwrot i czekali by nawet kilka lat dłużej, zwłaszcza, że konkretny termin zwrotu pożyczki nie był oznaczony, a pozwani obiecali zwrócić pożyczoną kwotę. Tak należy rozumieć wezwanie do zapłaty, które za zgodą męża powodka wystosowała 19 grudnia 2012 roku do pozwanych i tak w swoich zeznaniach interpretowali to powodowie.

Powodowie dowiedli zawarcie umowy pożyczki i jej treść. pozwani jako małżonkowie, których łączy majątkowa wspólność małżeńska zaciągnęli wspólnie pożyczkę. Pozwani są solidarnie odpowiedzialni względem powodów zgodnie z art. 369 k.c. w związku z art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 370 k.c. Na tej samej podstawie powodowie są wierzycielami solidarnymi pozwanych. Nie było sporne przekazanie przez powodów na konto pozwanej (rozumiane jako wspólne z jej mężem A. N.) przedmiotu pożyczki. Nie było sporu co do tego, że pozwani nie zwrócili powodom przedmiotu pożyczki w terminie wyznaczonym w wezwaniu z 19 grudnia 2012 roku. W myśl art. 455 k.c. pozwani powinni spełnić świadczenie w terminie wyznaczonym przez wezwanie. Od dnia następnego po wyznaczonym terminie tj. od 1 marca 2013 roku powodowie mają prawo, stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c., domagać się odsetek ustawowych za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia przez pozwanych.

Powodowie nie dowiedli zasadności nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z art. 333 § 3 k.p.c. Sąd mógłby na wniosek powodów nadać wyrokowi nadającemu się do wykonania w drodze egzekucji rygor natychmiastowej wykonalności, gdyby wykazali, że opóźnienie uniemożliwi lub znacznie utrudni wykonanie wyroku albo, że naraża ich na szkodę. Samo żądanie w pozwie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności z tym uzasadnieniem, że powodowie spłacają kredyt wysokooprocentowany z odsetkami nie jest wystarczającym dowodem na tę okoliczność. Powodowie w szczególności nie przedstawili warunków umowy kredytowej, z której mogłoby wynikać, że wcześniejsza spłata kredytu zwolni ich od wysokiego oprocentowania i w jakiej wysokości.

To wszystko mając na uwadze sąd orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c.. Pozwani jako strona przegrywająca sprawę obowiązani są zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie niezbędne koszty procesu, do których zalicza się - w wypadku strony reprezentowanej przez adwokata - wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Powodowie uiścili opłatę od pozwu w kwocie 4.000 zł, a wynagrodzenie reprezentującego ich adwokata to kwota 3.617 zł wynikająca z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku poz. 461) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.